Р Е Ш Е Н И Е
№ 45092

гр. София, 17.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 66 състав,** в публично заседание на 03.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **10365** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Антон Попов“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя А. Г. П., срещу Решение № ПО-85/07.08.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С.. С решението е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С260022-023-0002394/10.07.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

Жалбоподателят оспорва решението и потвърденото с него постановление като незаконосъобразни. Поддържа, че не са посочени конкретни факти, обосноваващи опасност събирането на бъдещите задължения да бъде осуетено или значително затруднено, а липсата на свободни от тежести недвижими имоти сама по себе си не установява такава опасност. Възразява срещу изложените в решението съображения за запор на банкова сметка и за липса на искане по чл. 229 ДОПК, тъй като действително наложените мерки засягат движими вещи. Твърди, че запорираните активи са необходими за търговията, съхранението, товаренето, разтоварването и доставките на ядки и семена и че не е преценено отражението на мерките върху дейността. Оспорва и извода, че публичният изпълнител е обвързан от мотивите на ревизиращия орган относно необходимостта от обезпечаване. Посочва, че предполагаемото вземане се основава на ревизионен доклад, срещу който е подадено възражение с доказателства, и че към подаване на жалбата няма издаден ревизионен акт. Поддържа несъразмерност между общата оценка на запорираните вещи от 100 000 евро и размера на обезпечаваното вземане, както и липса на

доказателства за пълно проучване на имуществото.
Иска отмяна на решението и постановлението и присъждане на разноските по делото.
Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез главен юрисконсулт Е. М., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и иска потвърждаване на решението. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.
Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221425005541-020-001/13.10.2025 г., издадена от В. В. В. – началник на сектор при ТД на НАП – С., на „Антон Попов“ ЕООД е възложена ревизия за задължения по ЗДДС за периода 01.08.2025 г. – 31.08.2025 г. Заповедта е връчена на 27.10.2025 г. С последващи заповеди от 11.12.2025 г., 12.01.2026 г., 21.01.2026 г. и 06.03.2026 г. са изменяни срокът, обхватът и съставът на ревизиращия екип. След измененията ревизията обхваща задължения по ЗДДС за периода 01.08.2025 г. – 30.11.2025 г.
На 01.07.2026 г. е отправено Искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ № Р-22221425005541-039-001.
В искането са изложени констатации на ревизиращия екип относно кредитни известия, включени в дневниците за продажби за ревизираните периоди, и липсата според екипа на достатъчно доказателства за разваляне на съответните сделки и връщане на стоки и авансови плащания. Посочено е, че с Ревизионен доклад № Р-22221425005541-092-001/30.06.2026 г. са предложени за установяване задължения за ДДС в размер на 88 068,59 евро и лихви 5 885,57 евро към 30.06.2026 г. Необходимостта от предварително обезпечаване е обоснована с големия размер на очакваните задължения и с предотвратяване на сделки и действия, които биха затруднили събирането им.
В частта за имущественото състояние е отразено, че според извършена справка за имоти по чл. 14 и чл. 17 ЗМДТ има данни за притежавана от дружеството сграда в [населено място] № 44. Посочени са товарен автомобил Р. Е. с рег. [рег.номер на МПС] и четири активни разплащателни сметки в „Юробанк България“ АД и „Обединена българска банка“ АД. Не са посочени наличностите по сметките.
На 10.07.2026 г. главният публичен изпълнител е издал процесното постановление. В него е отразено, че по данни на ревизиращия екип и след извършени справки дружеството не притежава свободни от тежести недвижими имоти, плавателни и въздухоплавателни средства, безналични ценни книжа и участия в други търговски дружества. Посочено е, че установените моторно превозно средство и земеделска техника ще бъдат използвани за обезпечаване на бъдещото вземане. Въз основа на удостоверения за застрахователна стойност № 00002916/10.07.2026 г. и № 00002921/10.07.2026 г., издадени от „ОЗК-Застраховане“ АД, е възприета обща стойност на двата актива от 100 000 евро.
С постановлението са наложени запор върху телескопичен товарач LGMG, модел H735, рег. № C24375, със застрахователна оценка 71 000 ево и запор върху товарен автомобил Р., модел Е., рег. [рег.номер на МПС] , със застрахователна оценка 29 000 евро. Обезпечението е определено до размера на предполагаемия дълг от 93 954,16 евро. Указано е, че дружеството не може да се разпорежда със запорираното имущество.
За запорите са изпратени съобщения до СДВР и Министерството на земеделието и храните.
Постановлението е връчено на дружеството по електронен път на 21.07.2026 г. Подадена е жалба срещу същото по която с Решение № ПО-85/07.08.2026 г. директорът на ТД на НАП – С. се е произнесъл и я е оставил без уважение, като неоснователна.
По делото е представена административната преписка, удостоверения за застрахователна

стойност, Заповед № 2541/15.06.2026 г. за преназначаване на С. К. Д. на длъжност главен публичен изпълнител, считано от 22.06.2026 г., Заповед № 2562/19.06.2026 г. за преназначаване на О. К. М. на длъжност директор на ТД на НАП – С., заповедта за заместване и заповедите по възлагането и изменението на ревизията.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима. Подадена е от адресата на неблагоприятния акт, с правен интерес от оспорването, след изчерпване на административния ред по чл. 197, ал. 1 ДОПК и в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предмет на проверката е законосъобразността на решението на директора и потвърденото с него постановление за предварително обезпечаване. По силата на чл. 168, ал. 1 АПК във връзка с § 2 ДР на ДОПК съдът проверява акта на всички основания по чл. 146 АПК.

Оспореното решение е издадено от компетентния по чл. 197, ал. 1 ДОПК директор на ТД на НАП – С.. Постановлението е издадено от материално и териториално компетентен публичен изпълнител по чл. 121, ал. 2 във връзка с чл. 167 ДОПК. Заемането на съответните длъжности се установява от представените заповеди за преназначаване.

Актовете са издадени в писмена форма. В постановлението са индивидуализирани длъжникът, предполагаемото вземане, видът на мерките и вещите, върху които са наложени. Посочени са фактически и правни основания, както и редът за обжалване. Следователно не е налице пълна липса на мотиви или неяснота относно съдържанието на наложените мерки. Дали изложените съображения установяват предпоставките за обезпечаване е въпрос на материалната законосъобразност.

Производството е започнало по искане на орган по приходите в рамките на образувано ревизионно производство, а постановлението е обжалвано по предвидения административен ред. Не се установява ограничаване на правото на защита на дружеството. Непълнотите в изясняването на имущественото му състояние са относими към доказването на обезпечителната нужда и следва да бъдат преценени във връзка с материалноправните предпоставки за налагането на запорите.

Съгласно чл. 121, ал. 1 ДОПК предварителните обезпечителни мерки целят предотвратяване на сделки и действия с имуществото на ревизираното лице, вследствие на които събирането на задълженията ще бъде невъзможно или значително затруднено. Висящата ревизия и предполагаемият размер на задълженията не заместват необходимостта от конкретно обоснована обезпечителна нужда. Не се изисква започнало прехвърляне или укриване на имущество. Рискът може да произтича и от доказан недостиг на активи, предходни тежести или други обстоятелства, затрудняващи реализацията им.

В случая подробните констатации относно кредитните известия обясняват предполагаемото възникване на допълнителен ДДС, но не установяват сами по себе си опасност за събирането му. В искането необходимостта от мерките е обоснована с големия размер на задълженията и с възпроизвеждане на законовата цел.

В постановлението са изброени извършени справки, но липсва достатъчно обоснована съпоставка между предполагаемото вземане и имущественото състояние на дружеството. Не са установени наличностите по посочените четири банкови сметки. Не е изяснено и значението на сградата в [населено място], отразена в искането на ревизиращия орган. Твърдението, че дружеството няма свободни от тежести недвижими имоти, не е подкрепено с представени справки за собствеността и конкретните тежести.

Съдът намира, че действително данните за сграда и банкови сметки не доказват, че дружеството

разполага с достатъчно свободно имущество или парични средства, както и че общата оценка на запорираните вещи от 100 000 евро не изключва автоматично обезпечителна нужда. Органът обаче не е установил конкретни обстоятелства относно състава, ликвидността или правното положение на имуществото, които да обосновават опасност за събирането на вземането от 93 954,16 евро. Липсата на други изброени категории активи не е достатъчна да запълни тази непълнота. Ответникът не е доказал риска и в съдебното производство, въпреки изричните указания за доказателствената тежест. Следователно съдът намира, че е налице недоказана предпоставка по чл. 121, ал. 1 ДОПК.

Основателно е и възражението, че искането на ревизиращия орган не освобождава публичния изпълнител от самостоятелна преценка за обезпечителната нужда и вида и обема на мерките. Макар да не разрешава спора за дължимостта на данъка, публичният изпълнител следва да установи предпоставките за обезпечаването му. Изложените от директора съображения за запор на банкова сметка и за липса на искане по чл. 229 ДОПК са неотносими към действително наложените запори върху движими вещи и не обосновават тяхната законосъобразност.

Съдът приема останалите възражения за неоснователни. В тази връзка следва да се приеме, че липсата на ревизионен акт към посочения в жалбата момент и възражението срещу ревизионния доклад не препятстват предварителното обезпечаване, което защитава бъдещи вземания. Правилността на ревизионните констатации подлежи на проверка по реда за оспорване на ревизионния акт.

Не е доказано и нарушение на чл. 121, ал. 3 ДОПК. З. ограничават разпореждането с вещите, без да е постановено изземването им или спиране на автомобила от движение. Липсват доказателства за фактическо препятстване на ползването им. Предназначението им за дейността на дружеството само по себе си не установява такова препятстване.

Разликата от 6 045,84 евро между общата оценка и обезпечаваното вземане също не установява сама по себе си явна несъразмерност. Нито един от двата актива, оценени на 71 000 евро и 29 000 евро, не покрива самостоятелно вземането от 93 954,16 евро. Съответствието по стойност обаче не замества доказването на необходимостта от обезпечаване.

Следователно при недоказана обезпечителна нужда решението и потвърденото с него постановление противоречат на чл. 121, ал. 1 ДОПК и на целта на предварителното обезпечаване.

Налице са основанията по чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК във връзка с § 2 ДР на ДОПК за отмяната им съобразно чл. 197, ал. 3 ДОПК.

На основание чл. 161, ал. 1 ДОПК на жалбоподателя се дължат доказаните разноски за държавна такса от 25,56 евро.

Предвид изложеното и на основание чл. 197, ал. 3 и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПО-85/07.08.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С. и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С260022-023-0002394/10.07.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С..

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „Антон Попов“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], сумата от 25,56 евро (двадесет и пет евро и петдесет и шест евроцента), представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 ДОПК.

СЪДИЯ: